

дост“ на поетите, за която Багряна говори в юбилейния си тост за Дора Габе през 1968 г. Като характери двете поетеси в много отношения си приличат, в много отношения – се различават, но ...и се подкрепят!

Известно е, че след излизането на книгите на Блага Димитрова и Йордан Василев за Багряна¹ – книги, които са забележително изследване не само на жизнения и творчески път на поетесата, но и на българската интелигенция в голям отрязък от време, отношенията между двете поетеси се влошават. Д. Габе е разстроена от изследването, открояващо отношенията между Багряна и Боян Пенев. Събудената ревност към мъжа и творческата ѝ ревност, свързани с Багряна, болезнено нараняват душата ѝ. Но надделява благородството ѝ². Книгата за Дора Габе на Мария Михаил³ затвърждава това усещане.

С течение на годините надделява волята у двете големи поетеси да надмогнат трудните чувства в името на неща универсални и непреходни.

Писмото от януари 1948 г. е писано в труден момент от живота на Багряна. Вторият ѝ съпруг – Александър Ликов, е изолиран, той е от старите комунисти. Иска се от него самокритика, която той не прави, по-късно постъпва на работа във Външно министерство, но няколкото възможности да замине за чужбина се осуетяват. През 1954 г. умира от левкемия. Своеобразни творби-посвещения на него са: „Говоря с теб“, „Не те измести никой“, „Върхът“ от известния „Боянски цикъл“ на поетесата и др.

В тази житейска и духовна криза старите приятели – редакторът на „Златорог“ Владимир Василев и Стела Янева са близо до Багряна и Ал. Ликов. Съпричастие проявява и Д. Габе. В писмо от 9 юли 1948 г. тя пише до Вл. Василев: „...И Лизини, изглежда, да имат немало врагове. Кой им гризе подметките, не зная. Толкова беше назряла тяхната работа; кой може да я развали, остава тайна, освен ако